

Reykjavík, 6. júlí 2017

Athugasemdir vegna endurskoðað mats á áhrifum á landslag og ásýnd lands og á ferðaþjónustu og útivist vegna Hvammsvirkjunar

Ég er fædd árið 1992 í Haga í Þjórsárdal. Hugmyndir um virkjun hefur því verið yfirvofandi og í umræðunni öll mín uppvaxtarár og mér þykir mjög leiðinlegt að læra að hvergi er búið að gera ráð fyrir reiðfólki frá, eða meðfram, Haga í fyrirhuguðu mati á Hvammsvirkjun. Ég veit ekki betur til en að jörðin við Haga verði eina landið sem svipt er reiðstígum með tilkomu Hagalóns. Þetta þykir mér miður, en hestamennska og hestaræktun mín í Haga eru nægar ástæður fyrir því að ég á þann draum að flytja heim í hrepp eftir ekki mörg ár. Þessum draumi verður fljótt svipt frá mér þegar ég les að áður svo fín aðstaða og reiðleiðir sem ég ólst upp að riða, og æfa mig á fyrir mót síðar meir, verði fyrir bí. Hvað þá þegar ég kynni mér það ennþá frekar að ekki hafi verið ráðstafað að bæta þessar reiðleiðir.

Þykir mér vert að bæta hér við að ég fer austur í Haga um hverja helgi yfir sumarið til að stunda hestamenskuna, og oft yfir veturinn líka - þó ekki endilega í sama tilgangi, heldur meira til að njóta staðarins.

Hólaskógur, Klettur, Landmannahellir og Arnarfell eru bara dæmi um fjallakofa sem eru vinsælir hestamönnum á sumrin. Ég gæti ekki talið upp fjöldan allan af þeim hestahópum sem riðu meðfram túngirðingunum á sumrin á leið sinni upp á hálendi. Fólk allstaðar að, ár eftir ár, oft nokkrum sinnum ári riðu þessa stíga með vinum sínum og fjölskyldum. Eitthvað held ég að þeim muni fækka með tilkomu þessa vígalega Hagalóns og það er synd og skömm. Því einu skiptin sem ég fékk að stíga frá matarborðinu í matartíma á sumrin - voru til að hlaupa út í glugga að horfa á hestahópana hlaupa framhjá, með nefið klesst við rúðuna. Þetta er bara dæmi um pínulitla upplifun sem ég óska mér að börnin mín upplifi einn daginn, eitthvað segir mér þó að ég eigi eftir að tala um þessa upplifun við þau líkt og ég rita hér til ykkar: sem falleg minning.

Til að nefna eina minningu til viðbótar er árlega ferð okkar frændsystkina út í Hagaey til að ná í gæsaregg. Þetta er ekki bara stórgóð skemmtun fyrir okkur og þau sem yngst eru, heldur er þetta orðin hefð.

Það birtist mynd á forsíðu Morgunblaðsins einn dag í júlímánuði fyrir um mögulega 15 árum síðan, til eða frá. Fyrirsögnin var eitthvað í þessa átt "Hekla horfir yfir börnunum í leik út í Þjórsá". Myndina tók Sigurður Sigmundsson ljósmyndari, en á myndinni voru fjögur börn hnéhátt í mynni Þjórsár ásamt tveimur hundum í vatnslag. Sem barn sem ólst upp með Þjórsá sem nágranna þú lærðir fljótt að njóta og dást að fegurinni, á sama tíma og þú hafðir óttablandna virðingu fyrir náttúrunni. Þetta er munaður sem nýttist mér ekki einungis sem Íslendingur, heldur líka sem jarðarbúi. Það er ekkert stærra en náttúran, þar með talin dýrin og við sjálf, ekki einu sinni rafmagnið eða tæknin sem ég notast við þegar ég skrifa ykkur þetta bréf. Vissulega er ég ein af þeim sem verða hálf lömuð þegar rafmagnið fer af í smástund heima hjá manni, eða þegar maður gleymir símanum heima hjá sér. Það er þó ekki þar með sagt að ég kunní því ekki skil hvað er mikilvægt í lífinu og hver raunveruleg forgangsröðun er, hvað er það sem virkilega skiptir máli. Fyrir mér er það fjölskylda mín, heimili mitt og tilvonandi börn og barnabörn sem hafa minn forgang í lífinu.

Að því sögðu mun ég gera allt sem í mínu valdi stendur til að tryggja það fjölskylda mín og börn fá að upplifa sömu veraldlegu og náttúrulegu munaði sem ég var svo heppin að fá í vöggugjöf - fyrir það eitt, að foreldrar mínir bjuggu í Haga. Það eiga allir Íslendingar sinn uppáhaldsstað á Íslandi, staður sem þú ferð á til að komast í ró. Staður til að leysa úr

hugsunum þínum. Staður sem þú finnur fyrir algjörri vellíðan. Ég veit að þú sem lest þetta átt svona stað einhversstaðar og ert trúlegast að hugsa um hann núna. Hvernig myndir þér líða ef að þú stæðir fyrir þeirri staðreynd að það er jökullón að fara að drekkja honum og öllu því fallega, öllum þeim minningum og þeim munuðum sem honum fylgir? Velkomin í mín spor.

Ég vil ítreka framtíðarsýn mína um að búa á jörðinni, bæði til að ala upp börnin mín og halda áfram hrossarækt minni í Haga.

Að lokum vil ég lýsa yfir fullum stuðningi við athugasemdir sem fram eru komnar frá móður minni og landeigenda, Sigrúnu Guðlaugsdóttur og Gjálp - félag um atvinnuuppbyggingu við Þjórsá. Ég hef lesið í heild báðar þessar athugasemdir og tek undir þær. Verði af Hagalóni mun það skerða bæði atvinnumöguleika mína og ánægju af því að búa eða stunda frístundir á uppeldisstöðvum mínum.

Heiðrún Kristmundsdóttir, kt. 130592-2519
Hrossaræktandi í Haga